

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Σκέψις γίνεται ὅπως ἰδρῶθῃ μνημεῖον τῶν κατὰ τὴν 18 Νοεμβρίου πεσόντων ἀξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν παρὰ τὸ μνημεῖον Φιλοπάππου, διὰ κοινῶν ἐργῶν.

— Ἀπέθανεν εἰς Ἀθήνας ὁ Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης, ἐπὶ μακρὸν διαμείνας ἐν Λονδίῳ ὡς καθηγητὴς τῶν Ἑλλ. γραμμάτων, διατελέσας καὶ διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Σοφίας. Ὁ ἀποθανὼν εἶχε δημοσιεύσῃ μελέτας φιλολογικὰς, ἐν αἷς καὶ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Θεοὶ καὶ ἄνδρες» σύγγραμμα.

— Εἰς τὴν προθήκην τοῦ καταστήματος Καρατζᾶ ἐξετέθησαν ἔργα τοῦ ζωγράφου κ. Κ. Ρωμανίδου, θαλασσογραφίαι καὶ τοπτεία, μὲ πολλὴν λεπτότητα ἐργασμένα. Ὁμοίως ἐξετέθησαν καὶ ἔργα τοῦ κ. Φ. Ἀριστέως.

— Νέον θούριον «Τ' ἄρματα μας» ἐπαίχθη ὑπὸ τῆς μουσικῆς τῆς φρουρᾶς. Ἡ σύνθεσις εἶνε τῆς κ. Ἀννας Καίσαρη, ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Βεκιαρέλη.

— Διωρίσθη καλλιγράφος σχεδιαστὴς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον ὁ κ. Μ. Ζευγώλης καὶ διδάσκαλος τῆς γραμμογραφίας καὶ ἐλευθερογραφίας ὁ ζωγράφος κ. Ν. Ἀσπρογέρακας.

— Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Ἐλευθερουδάκη ἡ Ἀγγλὺς ζωγράφος κ. Τουλ' ἐξέθηκε πίνακας θαλασσογραφικοῦς, ἐν οἷς μία ἀκρογιαλιά τῆς Κεφαλληνίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν κατόρθωσε νὰ δώσῃ Ἑλληνικὸν χρῶμα.

— Τὸ Συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανελληνίου Συνδέσμου τῶν Ἐφεδρῶν ἐνήφισεν ὅπως ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων αὐτοῦ ἀναρτηθῶσιν αἱ εἰκόνας τῶν πεσόντων ἀξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν κατὰ τὴν 18 καὶ 19 Νοεμβρίου.

— Τὰ προεδρεῖα τῶν ἐν Ἀθήναις σωματείων καὶ συντεχνιῶν ἀπεφάσισαν νὰ ἰδρῶσιν τὰς προτομάς τῶν ἐν Ἀθήναις εἰσαγγελέων, ἀντεισαγγελέων καὶ ἀνακριτῶν, διὰ τὴν εἵστοχον δρᾶσιν αὐτῶν πρὸς καταστολὴν τῆς ἀντιδυναστικῆς στάσεως.

— Προτάσει τοῦ διοικητοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις πρώτου πεζικοῦ συντάγματος θὰ ἀναρτηθῇ εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ Διοικητηρίου ἡ εἰκὼν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Κίτσου Νταλιάνη, τοῦ πεσόντος κατὰ τὴν σύρραξιν τῆς 18 Νοεμβρίου.

— Ἐν τῇ «Παρνασσῷ» ἐδόθη ὑπὸ τῆς κοντράλτας καλλιτέχνιδος δεσποινίδος Ἀλεξάνδρας Δημητρακοπούλου συναυλία συμμετοχῇ τοῦ ἀρίστου κλειδοκυμβαλιστοῦ κ. Γ. Ἀγαπητοῦ. Μὲ τὴν βαθεῖαν, τὴν τεχνικὴν καὶ ἐπιβλητικὴν φωνὴν — μοναδικὴν γυναικειάν ἐν Ἑλλάδι— ἡ δ. Δημητρακοπούλου ἐτραγουδῆσε Σοῦμπερτ, μονωδίας ἐκ τῆς «Ἰφιγενείας ἐν Αὐλίδι» τοῦ Γλύκ, τῆς «Τζοκόνδας» καὶ τὸ περίφημον τραγουδι τῆς Κάρμεν. Ἀλλ' ἐξαιρετικὴν ὅλως ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν τὸ «In questa tomba oscura» τοῦ Μπετόβεν, τὸ θανμάσιον αὐτοῦ ἄσμα, τὸ ὁποῖον ἠκούσαμεν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆν Καλογεροπούλου καὶ κατόπιν ἀπὸ τῆν Φωκᾶ, καὶ τὸ «Αὐκόφως» τῆς Ὀλμές. Καὶ εἰς τὰ δύο ἔδειξε αἶσθημα καὶ τέχνην ἐκλεκτήν. Ὁ κ. Ἀγαπητὸς ἐξετέλεσεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβαλοῦ, ἀκαταλλήλου καὶ ὡς τοιοῦτου ἀδικήσαντος τὸν καλλιτέχνην, τὴν Μπαλάνταν εἰς λὰ μπεμὸλ τοῦ Σοπέν, τὸ γνωστὸν βάλς Liebes τοῦ Μοσχόφσκι, ἀλλ' ἰδίως

ἡ τέχνη τοῦ ἐφάνη εἰς τὸ Spinn tied τοῦ Λιτόλφ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐθαυμάσθη ἡ λεπτότης, ἡ διαύγεια καὶ ἡ αἰσθητικότης τοῦ παιξίματος. Ἡ συναυλία ἔληξε μὲ μίαν νέαν σύνθεσιν τοῦ κ. Ξανθοπούλου «Τὸ Περιστέρι τῆς Εἰρήνης» ἀφιερωθεῖσαν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα. Ἐνῶ μὲ πολλὴν ἔκφρασιν ἀπὸ τῆν δ. Δημητρακοπούλου, ἥτις καὶ ἐπανέλαβε τὸ ἄσμα, κατόπιν τῶν παρατεταμένων καὶ ἐνθουσιωδῶν χειροκροτημάτων τὴν ἀκροατηρίου.

— Ὁ γλύπτης κ. Μ. Τόμπρος ἐφιλοτέχνησε προτομὴν τῆς βασιλοπάιδος Ἑλένης, ἥτις μετέβη πρὸς τοῦτο εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ καλλιτέχνου ἐπανειλημμένως. Δι' ἐπισκέψεως ἐτίμησε τὸν καλλιτέχνην καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἐκφράσας τὴν εὐαρέσκειάν Του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προτομῆς.

— Εἰσηγγέσει τοῦ ἐν Πάτραις καθηγητοῦ κ. Ν. Λιβαδά, ἰδρῶθῃ ἐκεῖ, κατὰ τὸ ἐν Ἐδρῶπῃ σύστημα, «Ἀκαδημία τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν» Πελοποννησιακῇ. Πρόεδρος ἐξελέγη ὁ κ. Ν. Λιβαδάς, ἀντιπρόεδρος ἡ λογογράφος κ. Ρενέ Ἀγγελοπούλου, ταμίας ἡ μουσικὸς δεσπ. Ἀντιγόνῃ Παπαμικροπούλου, Γεν. γραμματεὺς ὁ δημοσιογράφος κ. Μ. Ἀθανασίου, καὶ σύμβουλοι οἱ κ. κ. Ν. Κυπαρίσσης ἀρχαιολόγος, Α. Σῶχος Μοροζίνης γλύπτης, Τ. Τουρνάς δημοσιογράφος, τελετάρχης ὁ κ. Μ. Σοκόπολος καὶ εἰδ. γραμματεῖς ἡ φιλόλογος δεσπ. Νέλη Ἀρλιώτη καὶ ὁ δημοσιογράφος κ. Θεμ. Σωτηρίου.

✱

Ἀπέθανεν ἐν Παρισίῳ ὁ ζωγράφος Ραφαὴλ Κολλέν, ἐν ἡλικίᾳ 66 ἐτῶν. Μαθητὴς τοῦ Καμπανέλο ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον δημοσίᾳ εἰς τὸ Salon τοῦ 1873 μὲ τὸ ἔργον του «Υἱνος», τὸ ὁποῖον ἔλαβε β'. μετάλλιον καὶ ἠγοράσθη κατόπιν ὑπὸ τοῦ Μουσείου τῆς Ρουέν. Τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶνε τὰ ἑξῆς : «Εὐδύλλιον» (Μουσεῖον τῆς Ἀλενσόν), ἡ «Μουσικὴ» καὶ τὸ «Θέρος» μεγάλοι πίνακες διακοσμητικοί, «Ἀνθεστηριῶν» (μουσεῖον τοῦ Λουξεμβούργου), «Νεότης» (ὁροφὴ τοῦ Θεάτρου Odéon) «Εἰς τὴν ὄχθην τῆς θαλάσσης» (διακοσμητικοὶ πίνακες εἰς τὸ Δημαρχεῖον), «Γωνία τοῦ κήπου» καὶ ἄλλα, ὡς καὶ τινες προσωπογραφίαι. Κατὰ τὴν παγκόσμιον ἐκθεσιν τῶν Παρισίων τοῦ 1899, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς Ἀμβέρσης τοῦ 1891 ἔλαβε μέγα βραβεῖον. Ἦτο τετιμημένος διὰ τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

— Ὁ περίφημος Γερμανὸς ἠθοποιὸς Ἀλέξανδρος Μωῦσζη, ὁ ὁποῖος πρὸ ἐνὸς ἔτους συνελήφθη εἰς τὴν Γαλλίαν αἰχμάλωτος, σήμερον δὲ εἶνε ἐγκλειστος εἰς τὴν Ἑλβετίαν, δὲν ἐλησμονήητε καὶ ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ τὸ ἔργον του. Εἰς μίαν τελευταίαν παράστασιν, διοργανωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Δημαρχείου τῆς Ζυρίχης, ἔλαβε μέρος καὶ ὁ αἰχμάλωτος τραγικὸς. Τὴν προηγουμένην νύκτα εἶχε παίξει εἰς τὴν Βέρνην τὸν «Ὀδυσσεά». Τὸν χειμῶνα θὰ παίξῃ διαρκῶς εἰς διάφορα θέατρα τῆς Γερμανικῆς Ἑλβετίας.

— Οἱ Ἀμερικανοὶ κ. κ. Μπὲκ δικαστικὸς λειτουργὸς καὶ Ὁβεν Ζόλμσον μυθιστοριογράφος, ἐπρότειναν τὴν ἰδρῶσιν μνημεῖον ἐν Ἀμερικῇ εἰς ἀνάμνησιν τῆς δόξης τοῦ Βερδέν. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν αὐτήν μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

—Εἰς τὸν κατάλογον τῶν Γάλλων συγγραφέων τῶν πεσόντων ἐν τῷ πολέμῳ προσετέθησαν καὶ ἄλλοι. Ἐφρονεύθησαν οἱ νεαροὶ ποιηταὶ Ἰωσήφ Γκραβιέ, Κάρολος Γκρεζύ καὶ ὁ ἱστορικὸς συγγραφεὺς τοῦ ἔργου «La Crise de l'Histoire Revolutionnaire» Αὐγουστος Κοσέν. Οἱ μέχρ' αὐτοῦ φονευθέντες Γάλλοι λογογράφοι καὶ ποιηταὶ ἀνέρχονται εἰς 257.

— Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς μαρκήσιος Βογκέ, ἀδελφὸς τοῦ πρὸ τριετίας θανόντος ἐπίσης Ἀκαδημαϊκοῦ μυθιστοριογράφου καὶ δημοσιολόγου ὑποκόμητος Μελχιὸρ δὲ Βογκέ. Ὁ θανὼν ἦτο ἡλικίας 87 ἐτῶν, διετέλεσε δὲ τῷ 1871 πρέσβυς ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὡς τοιοῦτος ἔκαμε εἰδικὴν ἐργασίαν διὰ τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου ἐρευνήσας τὰ ἀρχεῖα τοῦ προξενείου Σμύρνης. Ἐργα ἔγραψεν ὀλίγα, λίαν ὁμως ἐνδιαφέροντα, ἐν οἷς τὰ περὶ ἐκκλησιῶν τῆς Παλαιστίνης καὶ Συρίας συγγράμματα τοῦ, αἶνα διεφώτισαν ἱκανὰ προβλήματα τῆς Βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

— Προσεχῶς συμπληροῦνται πενήκοντα ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γάλλου ποιητοῦ Βεδελαίρ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὕτῃ τὸ Ἐθνικὸν τυπογραφεῖον τῶν Παρισίων ἐτοιμάζει μεγαλοπρεπῆ ἔκδοσιν τῶν ἔργων τοῦ.

Ἡ πρώτη συναυλία τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἀπετελέσθη ἀπὸ ἐκλεκτότατον πρόγραμμα. Μπετόβεν, Λίστ, Σαίν Σάν. Ἐν ἀρχῇ ἐπαίχθη ἡ τετάρτη συμφωνία τοῦ Μπετόβεν ἀνήκουσα εἰς τὴν μεταβατικὴν ἐποχὴν τοῦ ὕψους τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ, τὴν ἐποχὴν δηλονότι καθ' ἣν οὗτος ἀναχωρῶν ἐκ τῆς τρίτης συμφωνίας, φθάνει εἰς τὴν περίφημον 3ην, τὴν ἐπικληθεῖσαν καὶ συμφωνίαν τοῦ περρωμένου, μεταχειριζόμενος ὡς συνδυαστικὴν γέφυραν τὴν 4ην. Ἡ συμφωνία αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν εὐτυχὴ ἐποχὴν τοῦ Μπετόβεν, καθ' ἣν ὁ συνθέτης δὲν εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ τῆς κωφότητος, ἡ ὁποία ἐδηλητήριασε κατόπιν τὴν ὑπαρξίν του. Ἀποπνέει δὲ χαρὰν καὶ γαλήνην, ἡ ὁποία ἀποδίδεται εἰς αἰσθηματικούς λόγους τοῦ συνθέτου καὶ εἰς τὰς ἐλπίδας του περὶ ἀποκτίσεως τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης, ἣν πάντοτε ἐξήγησε, καὶ πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι εὗρεν ταύτην, πλὴν ὅμως τὴν ἀπώλεσε διὰ παντός.

Ἡ παιχθεῖσα συμφωνία ἀρχίζει μὲ ὥραιαν εἰσαγωγὴν, ἐν ἣ ἀντηχεῖ ὁ θρήνος τοῦ βαρυσάλου διὰ τὰ ἀκουσθούμενα ρεμβώδεις ἀπηχήσεις, διὰ δὲ τοῦ crescendo ἐπανέρχεται ἡ ὀρχήστρα εἰς τὸ κύριον θέμα, τοῦ ὁποίου αἱ ἀναπτύξεις καταδεικνύουν τὸ τεμάχιον τοῦτο ἀριστουργηματικόν. Τὸ δεύτερον μέρος τῆς Συμφωνίας, τὸ adagio, πλήρες ρυθμοῦ καὶ μελωδίας μεγάλης σαφηνείας, εἶνε ἀπὸ τὰς ὥραιότερας καὶ λεπτοτέρας ἐμπνεύσεις τοῦ Μπετόβεν, ὅστις ἔγραψε τὸ Adagio τοῦτο εἰς τὸν τόνον τῆς variation τὰ χρώματα τῆς ἑνορχηστρώσεως ἀφθονοῦν εἰς τὸ τεμάχιον αὐτό. Ἰδίως αἱ φράσεις τοῦ εὐθυαύλου εἶνε ἐξοχοὶ διὰ τὴν παθητικότητα καὶ ἔκφρασιν. Τὸ τρίτον μέρος Allegro vivace περιλαμβάνει δύο θέματα ἀντίθετα ὡς πρὸς τὴν ἔκφρασιν. Τὸ Finale εἶνε ἐλαφρόν, εὐθυμὸν, σπινθηροβόλον.

Τὸ Concerto διὰ βιολίον τοῦ Μπετόβεν ἔρχεται κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν εὐθὺς μετὰ τὴν Τετάρτην συμφωνίαν, εἶνε δὲ τὸ μόνον concerto τὸ ὁποῖον ὁ μέγας μουσουργὸς συνέθεσε διὰ βιολίον. Εἶνε τὸ ἔργον τοῦτο χαρακτηριστικὸν τῆς μεγαλοφυΐας ἐμπνεύσεώς

του. Τὸ ἐξετέλεσε ὁ ἀριστος τῶν βιολιστῶν κ. Σουλ-τσε, συνοδεία τῆς ὀρχήστρας. Ὑπῆρξεν ὁ συμπαθὴς καὶ μετριόφρων καλλιτέχνης ἔσοχος ἐν τῇ δυσκολοτάτῃ ἐκτελέσει. Καὶ εἰς τὰ τρία μέρη allegro-larghetto-rondo μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε σταθερᾶς τέχνης κατώρθωσε νὰ φανῇ ἀντάξιος ἐρμηνευτῆς.

Τὰ «Préludes», τὸ ὥραιον συμφωνικὸν ποίημα τοῦ δαιμονίου Λίστ, ἔχουν ἐμπνευσθῇ ἀπὸ τὰς «Ποιητικὰς σκέψεις» τοῦ Λαμαρτίνου ἐκ τῶν στίχων καθ' οὓς «ἡ ζωὴ μας δὲν εἶνε ἢ σειρά προοιμίων εἰς τὸ ἄγνωστον τραγοῦδι, τοῦ ὁποίου ὁ θάνατος ἀνακρούει τὸν πρῶτον ἐπίσημον φθόγον». Ἐξετελέσθη μετὰ τῆς αὐτῆς, ὡς καὶ τὰ δύο προηγούμενα τεμάχια, ἐντελείας ὑπὸ τὴν δεξιωτάτην μαγκέταν τοῦ κ. Μαρσίκ.

Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὴν «Ἀλγεριανὴν Σουίταν» τοῦ Σαίν-Σάν, διακρινομένην διὰ τὴν λεπτότητα τῆς ἑνορχηστρώσεως καὶ τὸ ἰδιάζον Ἀνατολικὸν χρώμα τὸ ὁποῖον κατώρθωσεν ἡ ὀρχήστρα νὰ ἀποδώσῃ παρ' ὅλην τὴν δυσκολίαν. Τὸ ὥραιότερον μέρος αὐτῆς εἶνε τὸ τρίτον, μία λυρικωτάτη reverie, solo βιόλας ἐκτελεσθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Οἰκονομίδου, ἀποπνέουσα ὅλην τὴν ποίησιν ἐσπερινῆς ὀνειροπολήσεως.

— Ὁ κ. Ν. Γεωργαντῆς ἐργάζεται ἀπὸ πολλοῦ διὰ τὸ «Μνημεῖον τῶν Ἐφένδων ἀξιοματικῶν» τῶν πεσόντων κατὰ τοὺς δύο πολέμους 1912 καὶ 1913. Ἐκτελοῦνται ἐπὶ μαρμάρου τὰ δύο κύρια μέρη τοῦ μνημείου, ὁ Λέων ὁ συμβολίζων τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀμυνόμενου Γένους κατὰ τῶν ἐχθρῶν του καὶ ἡ Νίκη ἥτις στεφανώνει διὰ τῆς δεξιᾶς τὰ ὀνόματα τῶν πεσόντων καὶ δεικνύει διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ μέλλον τοῦ Ἐθνους πρὸς πληρωσὴν τῶν ἰδανικῶν του. Τὸ μνημεῖον ὕψους ἑπτὰ μέτρων, θὰ εἶνε ἑτοιμὸν μετὰ τρεῖς μῆνας καὶ θὰ στηθῇ δεξιὰ τῆς εἰσόδου τοῦ Ζαπτείου.

Ὁ αὐτὸς καλλιτέχνης ἐργάσθη μίαν ὥραιωτάτην ἐπιτύμβιον πλάκα διὰ τὸ μνημεῖον Μαντζεβελάκη ἐν τῷ Α'. Νεκροταφείῳ παριστιῶσαν τὴν Ἀνάμνησιν, ἐν ἀναγλύφῳ ὁλόσωμον, σκορπίζουσαν ἄνθη, ὡς καὶ τὴν προτομὴν τοῦ Ἀγγέλου Πυρρῆ ἥτις καὶ ἐστήθη.

Ἰδιαιτέρως μνεῖας ἀξίζει ἡ ἀνάγλυφος κεφαλὴ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως διασώζουσα ὅλην τὴν ἀρρενωπὴν φροσιγνομίαν, ἀλλὰ καὶ ἀποδίδουσα πιστῶς τὰ χαρακτηριστικά. Εἶνε ἡ ὥραιότερα γλυπτικὴ ἀναπαράστασις τοῦ Ἀνακτοῦ, ἐξ ὧων μέχρι τοῦδε ἐγένοντο.

— Ὑπὸ τοῦ ἐν Πάτραις ἀρίστου γλύπτου κ. Α. Σώζου Μοροζίνη, ἀνεψιοῦ τοῦ ἀειμνήστου γλύπτου Σώζου, ἐπερατώθη ἡ προτομὴ τοῦ στρατηγοῦ Μανουσσιαννάκη, ἡ δαπάνη τῶν ἀξιοματικῶν κατασκευασθεῖσα. Ὁ καλλιτέχνης ἀπέδωκεν ἐκφραστικώτατα τὰ χαρακτηριστικά, θὰ στηθῇ δὲ εἰς τὸ ἐν Πάτραις πεδίον τῶν ἀσκήσεων.

Ἐν Λονδίνῳ ἤνοιξεν ἡ ἔκθεσις τῶν Ἀγγλῶν ζωγράφων. Τὸ τοπεῖον κυριαρχεῖ. Διεκρίθησαν τὰ ἔργα τῶν καλλιτεχνῶν Gould, δυνατοῦ εἰς τὸ σχέδιον καὶ τὸ χρώμα, τοῦ Bruhl διὰ τὴν ζωηρὰν φωτοσκίασιν, τοῦ Brown, τοῦ Richmond θαυμάσια «Θυελλώδη σύννεφα», τοῦ Smith τὰ «Κύματα ποῦ ὑψώνονται σὰν βουνὰ», τοῦ Machlean οἱ πλῆρεις μουσικισμοῦ πίνακες, τοῦ Flétcher, τοῦ Amochevits καὶ ἰδιαίτατα τοῦ Martin αἱ προσωπογραφίαι.

— Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ὁ ὀνομαστὸς γλύπτης

Ἀντώνιος Μερσιέ. Ἐγεννήθη ἐν Τολὸν τῷ 1845. Διετέλεσε μαθητὴς τοῦ Φαλγκιέρ καὶ τοῦ Ζουφρουά εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ὅθεν ἀποφοιτήσας ἔτυχε τῷ 1868 τοῦ μεγάλου βραβείου τῆς Ρώμης. Διὰ πρώτην φοράν ἐξέθεσε, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, τὴν Νεαράν κόρην λαβὼν μετάλλιον. Τῷ 1872 ἔπεμψεν ἐκ Ρώμης τὸν «Δαυὶδ» ἄγαλμα καὶ τὴν «Δαλιδᾶν» προτομὴν, ἣτις καὶ ἔλαβε πρῶτον μετάλλιον. «Ὅλα τὰ κατόπιν ἔργα του τὸν ἀνέδειξαν ἕνα τῶν μεγαλειτέρων γλυπτῶν. Εἶνε δὲ αὐτὰ τὰ ἑξῆς: «Gloria victis!» (1874, ἄξιωθὲν μεταλλίου τιμῆς, στηθὲν ἐν Παρισίοις), «Ὁ Λύκος, ἡ μητέρα καὶ τὸ τέκνον» (1875), ὁ Δαυὶδ πρὸ τῆς μάχης, (1876), τὸ Πνεῦμα τῶν Τεχνῶν (1877), Ἀραγὼ (ἄγαλμα μετ' ἀναγλύφου 1879), Μνημεῖον τοῦ Μισελῆ (1879), Ἰουδιθ (1880), Ἀνάμνησις (ἐπιτάφιον 1885), ἡ Τέχνη ἄγαλμα, ἡ Δικαιοσύνη σύμπλεγμα στηθὲν εἰς τὸ Δημιουργεῖον τῶν Παρισίων (1885), ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος καὶ ἡ βασίλισσα Ἀμαλία (ἐπιτάφιον, σύμπλεγμα 1886), ἡ Μεγαλοφυΐα κλαίουσα (ἄγαλμα), ἡ Ζωγραφικὴ (ἄγαλματιον 1890), Βίκτωρ Οὐγκώ (προτομὴ στηθεῖσα ἐν τῇ Γερουσίᾳ 1890), Ἐν μετανοίᾳ (σύμπλεγμα 1891), ὁ Καλλιπιδὸς τῆς Ἀρτέμιδος (ἄγαλματιον 1891) ἡ Θλίψις (ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Καμπανὲλ 1892), Γουλιέλμος Τέλλος (ἄγαλμα ἐν Λωζάνῃ 1892), Θιέρσοις ἄγαλμα, Μνημεῖον τοῦ ζωγράφου Μείσσιονιέ Ἀουβρον 1895), μνημεῖον τοῦ Faiderhe (ἐν Αἰλλῃ, 1896).

Ὁ Μερσιέ ἐξέθεσε καὶ τὰ ἑξῆς ζωγραφικὰ ἔργα: Ἡ Ἀφροδίτη (1883, δευτέρον μετάλλιον), ἡ Λήδα (1884), ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελὸς σπουδάζων ἀνατομίαν (1885).

Ἦτο μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν, διαδεχθεὶς τὸν Charu, τῷ 1891. Ἦτο καθηγητὴς τοῦ σχεδίου καὶ τῆς γλυπτικῆς εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Εἶχε λάβῃ μετάλλιον τιμῆς εἰς τὴν Παγκόσμιον ἐκθεσιν τῶν Παρισίων τοῦ 1878 καὶ Μέγα βραβεῖον εἰς τὴν ἐπίσης Παγκόσμιον τοῦ 1889. Ἐπίσης εἶχε λάβῃ καὶ τὸ ἐκ δρ. 20,000 μέγα διετὲς βραβεῖον τοῦ Ἰνστιτούτου ἐν ἔτει 1887.

— Ἐφρονεῦθη ὑπηρετῶν ὡς ἔφεδρος ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ ὁ Ἰταλὸς δραματικὸς συγγραφεὺς Φάουστο Μαρτίνι, γνωστὸς ἀπὸ τὸ «Χρυσὸν Κεῖνον» καὶ ἄλλα ποιητικὰ του ἔργα. Ἦτο νεώτατος, μόλις 25 ἔτων. Ἦτο συντάκτης τοῦ «Βήματος» τῆς Ρώμης, ἐπισκεφθεὶς ὡς τοιοῦτος καὶ τὰς Ἀθήνας ὅπως παρακολούθησεν τὰ Βαλκανικὰ ζητήματα.

— Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἔσημειωσε τὸ ἐν Γαλλίᾳ ἐκδοθὲν δίτομον βιβλίον τοῦ ζωγράφου Μπαλάνς, ἐπιγραφόμενον «Τετράδια καλλιτέχνων». Περιγράφονται ἐν αὐτῷ ἐντυπώσεις καὶ ἐπεισόδια πολεμικά.

— Εἰς τὸ Αὐγουσταῖον τῆς Ρώμης ἐδόθη συμφωνικὴ συναυλία, μετ' διευθυντήν τῆς ὀρχήστρας τὸν πολὺν Τοσκανίνι, περιλαμβάγουσα μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν ἐνάτην συμφωνίαν τοῦ Μπετόβεν. Ἀλλὰ μόλις ἤρχισεν ἡ ἐκτέλεσις, ἠκούσθησαν συριγμοὶ καὶ φωναὶ: «Κάτω ἡ Γερμανία, δὲν θέλομεν Γερμανικὴν μουσικὴν!» Ἡ συναυλία διεκόπη καὶ ὁ Τοσκανίνι ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν ἐκ Ρώμης διὰ Μιλᾶνον. Ὅλοι σχεδὸν οἱ κριτικοὶ ἐπικρίνουν σφοδρῶς τοὺς ταραξίας, ἀφοῦ ἐπρόκειτο περὶ ἔργου κλασικοῦ καὶ παγκοσμίου φήμης. Εἰς τὸ Μιλᾶνον, ἀντιθέτως παίζετα συχνὰ ὁ Βάγνερ.

— Ὁ τυχὼν ἐφέτος τοῦ Νομπελείου βραβείου Ρο-

μαὶν Ρολάν, ἀπεφάσισε νὰ διαθέσῃ τὸ ἀπονεμηθὲν αὐτῷ ποσὸν δι' εὐεργετικοὺς σκοποὺς.

— Ὁ ὀνομαστὸς Βέλγος ποιητὴς Αἰμίλιος Βεράρεν ἀναχωρῶν ἀπὸ τὸ Ρουέν, ἐνθα εἶχε μεταβῇ πρὸ δύο ἡμερῶν χάριν μιᾶς διαλέξεως τὴν ὁποίαν ἔκαμε, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεπειράθη νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας ἣτις εὐρίσκετο ἐν κινήσει, ἀνετράπη καὶ εὐρεθεὶς ὑπὸ τοὺς τροχοὺς συνετρίβη φρικτωδῶς καὶ ἀνεσύρθη θνήσκων. Ὁ Βεράρεν ἦτο καλλιτέχνης τοῦ στίχου μεγάλῃ: ἐμπνεύσεως, ἡ δὲ «Ἑλένη τῆς Σπάρτης», τὸ τελευταῖον του ἔργον, εἶνε ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον προϊόντα τῆς σημερινῆς ποιήσεως. Ἐδωρεῖτο ὡς ὁ μεγαλειέτερος σύγχρονος ποιητὴς. Ὁ Βεράρεν ἐγεννήθη τῷ 1855 παρὰ τὴν Ἀμβέρσαν. Ἐσπούδασε νομικὰ εἰς τὰς Βρυξέλλας, εἰς τὴν Γάνδην καὶ εἰς τὴν Λουβαῖν. Τὴν πρώτην συλλογὴν του «Αἱ Φλαμανδαί», ἐδημοσίευσεν τῷ 1880, μίαν σειρὰν ποιημάτων, μεστῶν ἀπὸ ζωῆν, ὅπου ψάλλει τὴν πατρίδα του. Ἡκολούθησαν «Ἡ Ἱστορίαις τοῦ Μεσονυκτίου» καὶ «Οἱ Καλόγηροι», ζῶνται περιγραφαὶ τῆς ζωῆς τοῦ μοναστηρίου, κράμα ρωμιλέου ρεαλισμοῦ καὶ βαθυτάτου μυστικισμοῦ. Ἀπὸ τοῦ 1887 μέχρι τοῦ 1891 ἡ ὑγεία τοῦ ποιητοῦ ὑπέστη κρίσιν, ἣτις τοῦ ἐνέπνευσε τὰ ἀσθενικὰ ποιήματα «Ἐσπέραι», «Καταστροφαί», «Μαῦρες λαμπάδες». Εἰς τὰ ἐπόμενα ἔργα του, ἡ ἀπελπισία κάμνει τόπον εἰς τὴν ὑπερέντασιν τοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν ζωὴν, ἐν τούτοις ἡ ἐμπνευσις τοῦ Βεράρεν παραμένει πάντοτε ἀνήσυχος. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ ποιητὴς ἤρχισε νὰ γράφῃ εἰς ἐλευθέρους στίχους τὰς ἀκολουθοῦσας συλλογὰς του: «Αἱ διαυγεῖς ὥραι», «Γλυκοχαράγματα» καὶ ἄλλας, φερούσας τίτλους δυσκόλως ἀποδιδομένους εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ὡς λ. χ' «Αἱ ἐξοχαί, ποῦ ὑφίστανται παρακρούσεις», «Αἱ ἀπορροφητικαὶ πόλεις», κλπ. Ἀπὸ τοῦ 1892 τὰ κοινωνικὰ ζητήματα ἐφελκύουν τὴν προσοχὴν τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε δύο δράματα, τὸ «Μοναστήρι» καὶ «Φίλιππον τὸν Β'». Μὲ τοὺς «Μικροὺς θρύλους» του, ὁ Βεράρεν ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἀγνὴν ποίησιν. Εἰς τὰς «Ταραχώδεις δυνάμεις», ποῦ ἐξεδόθησαν τῷ 1902, ὁ Βεράρεν ψάλλει τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν δημιουργὸν φύσιν. Ὁ Αἰμίλιος Βεράρεν ἀνήκει εἰς τὴν σχολὴν τῶν συμβολιστῶν, εἶνε δὲ ὁ κατ' ἐξοχὴν ποιητὴς τῆς ἐποχῆς μας, ποῦ εὐρίσκει εὐμορφίαν καὶ ἁρμονίαν μέσα εἰς τὴν κίνησιν τῶν μηχανῶν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἐργοστασίων. Ἡ τραγικὴ εἰρωνεία τῆς εἰμαρμένης ἔκαμε τὸν Βεράρεν νὰ πέσῃ θῦμα ἐκείνων ἀκριβῶς τῶν δυνάμεων, εἰς τῶν ὁποίων τὰς ἐκδηλώσεις εἶχεν εὐρὴ τὸν ρυθμὸν τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

— Παραφρόνησεν αἰφνιδίως εἰς τὸ Ἑθνικὸν θέατρον τῆς Βουδαπέστης, ἐνθ' ἡρπασταε τὸ παλαιὸν δράμα «Μάγκ Μπάν», ὁ ἠθοποιὸς Ἰωσήφ Καουέρτη, εἰς ἐκ τῶν διασημωτέρων Οὐγγρων ἠθοποιῶν.

ὑπὸ τῆς βιολιστρίας δεσποινίδος Ἀσπασίας Ζαρεϊφοπούλου ἐδόθη ἐν τῷ Ὡδεῖφ Ἀθηνῶν συναυλία, τῇ συμπράξει τῆς δεσποινίδος Ἀννας Καίσαρη. Ἡ δ. Ζαρεϊφοπούλου ἔπαιξε τὴν Μικράν Σούταν τοῦ Σιαφιλτέλη, ἐν Κονσέρτο τοῦ Μότσαρτ, μίαν Legente τοῦ Σίντιγκ, τὴν 24ην Caprice τοῦ Παγανίνι, τὸν Κύκνον τοῦ Σαῖν Σᾶνς καὶ τὴν Πολωνέζαν εἰς re τοῦ Βενιάφσκη, μετ' ἀκριβεῖας καὶ λεπτότητος. Ἡ δεσπ. Καίσαρη ἐτραγουδῆσε τὸν «Ἀγγελὸν» τοῦ Φράγκ καὶ

μονωδίας από την «Φαιδώραν» του Ζιορντάνο και από την «Ηρωδιάδα» του Μασσενέ.

Εἰς τὸ κλειδοκυμβάλον συνόδευσαν τὸ μὲν βιολὶ ὁ κ. Σκόκος, εἰς δὲ τὸ ἄσμα ὁ κ. Μητρόπουλος.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ πρῶν Γυμνασιάρχης Γεώργιος Παπαβασιλείου, Σύμβουλος τῆς Ἀρχαιοκογικῆς Ἐταιρείας καὶ τῆς Ἐπιστημονικῆς. Εἶχε δημοσιεύσῃ ἱκανὰς φιλολογικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς διατριβάς.

— Οἱ Σύνδεσμοι καὶ τὰ Σωματεῖα τῶν Καλαμῶν ἐν κοινῇ συσκέψει ἀπεφάσισαν τὴν κοινῇ ἐράνῳ ἀνέγερσιν προτομῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως· εἰς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης διότι ἔσωσε τὴν Πατρίδα διὰ τῆς πολιτικῆς Του δεξιότητος.

— Ὁ ἄριτ ἀφιχθεὶς μετὰ δωδεκαετῇ ἀπουσίαν δεξιφῶνος τῆς «Ὀπερα Κομικ» τῶν Παρισίων κ. Κίμων Τριανταφύλλου ἐνεφανίσθη διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἀθήναις εἰς συναυλίαν δοθεῖσαν εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον καὶ τιμηθεῖσαν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως. Ὁ κ. Τριανταφύλλου εἶνε ὁ μόνος μέχρι τοῦδε Ἕλλην τυχὼν τοῦ πρώτου βραβείου εἰς τὸ ἄσμα εἰς εἰς τὸ Ἐθνικὸν Conservatoire τῶν Παρισίων. Ἐχει παίζει εἰς διάφορα ἔργα τῆς «Ὀπερα Κομικ», διετέλεσε δὲ ἐπὶ πενταετίαν ὑψίφωνος τοῦ πρώτου ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ τῶν Παρισίων, ἤτοι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ ἐξήκοντα Γάλλους—ὄργανα καὶ φωνάς—αὐτὸς δὲ μόνος ψάλλον τὰ σόλα. Μὲ τοιαῦτα ἐφόδια ἐλθὼν, δὲν ἦτο δυνατόν ἢ νὰ τύχῃ θερμῆς ὑποδοχῆς ὑπὸ τοῦ πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου.

Ἐτραγουδῆσε δύο τραγούδια τοῦ ΙΖ'. αἰῶνος τοῦ Γκερῦ, τὸ Ρεσιτατίβο καὶ τὴν ἄρια τοῦ Γκράαλ ἀπὸ τὸν «Λόεγκριν», τὴν καβατίνα τοῦ «Δὸν Ζουάν» τοῦ Μόζαρτ, τὴν μεγάλην ἄριαν τῆς «Ἡρωδιάδος» τοῦ Μασσενέ, δύο μικρὰ τραγούδια τοῦ Δεμπυσσύ καὶ τοῦ Κορσάκωφ, μίαν ἄριαν τοῦ «Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ» τοῦ Mehl καὶ δύο ἑλληνικά, τὸ δημῶδες «Ἐνας ἀητὸς διαβαίνει» καὶ τὸν «Γέρω - Δῆμον» τοῦ Καρρέ.

Ἡ φωνὴ τοῦ κ. Τριανταφύλλου εἶνε συμπαθὴς καὶ γλυκεῖα, δὲν ἔχει ἐξάρσεις, εἶνε ὅμως φυσικὴ καλονικὴ, μὲ καλοὺς χρωματισμούς. Τὰ Ἑλληνικά τραγούδια ἔψαλεν ὁ παλινοστήσας καλλιτέχνης μὲ εὐλογὴν ἐνθουσιασμόν.

Τῆς συναυλίας μετέοχε ὁ δεινὸς κλειδοκυμβαλιστὴς κ. Σ. Φαραντᾶτος. Ἐπαιξε μίαν Νυκτωδίαν τοῦ Σοπὲν, μίαν Ραψωδίαν τοῦ Μπράμς, ἥτις ἐξαιρετικῶς ἤρρεσε, μίαν μελωδίαν τοῦ Ραχμανίνωφ καὶ ἐν Βίλς τοῦ Μοσκόφσκη. Τὸ παίξιμον του ἦτο τεχνικὸν καὶ αἰσθηματικὸν συγχρόνως.

— Ἐν τῇ «Ἐταιρείᾳ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ» ἐδόθη φιλολογικὴ ἐσπερὶς ὑπὸ τοῦ κ. Παπαζήστου-Λαδωνίτου. Ἀπήγγειλεν ἐπιτυχῶς τὰ ποιήματα: τὸ «Πανηγυρὶ τῆς Καμάρας» τοῦ κ. Παλαμᾶ, τὸν Πρωτομάστορα τοῦ κ. Μάτεση, Στὴν Ἑλλάδα τοῦ Μαρίλλη, τὸ Τάμα τοῦ Ρισπέν, τὸ «Φύλημα» τοῦ Κρυστάλλη, τὸν «Ματθόζον» τοῦ κ. Στρατήγγη καὶ τὰ «Μάτια» τοῦ Δροσίνη.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ὅπισθεν τοῦ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν γυμναστηρίου τοῦ «Ἐθνικοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου» ἐκ τῆς σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ χερσονησίδος (ἐξ οὗ καὶ Βατραχονῆσι) διεκρίνοντο πρὸ ἐτῶν ἐρείπια Βυζαν-

τινοῦ ναοῦ, ὃν περιέγραψε τῷ 1906 ὁ κ. Κωνσταντόπουλος. Ἡδὴ διενεργοῦνται ὑπὸ τοῦ κ. Σωτηρίου ἀνασκαφαί, καθ' ἃς ἀνευρέθησαν τὰ θεμέλια Βασιλικῆς ἢ Δρομικοῦ Ναοῦ μεγάλων διαστάσεων μὲ πέντε κλίτη· ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς προθέσεως τοῦ ναοῦ ἀπεκαλύφθη θαυμάσιον διὰ τὰν πολυχρωμίαν του καὶ τὰ διακοσμητικὰ θέματα ψηφιδωτῶν δάπεδον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχον στυροί, στρόβιλοι, λυροειδῆ πλέγματα μὲ φύλλα κισσοῦ, πτηνὰ κλπ. Κατὰ δὲ τὸ ἀριστερὸν κλίτος τοῦ Ναοῦ ἀνεκαλύφθη εὐρύς ὑπόγειος νεκρὸς θάλαμος ἢ μασωλεῖον, τρία περίπου μέτρα ὑπὸ τὸ ἔδαφος, εἰς τὸν ὁποῖον ὀδηγεῖ κλίμαξ καὶ χαμηλὴ θυρίς. Τὸ Μασωλεῖον στεγάζεται μὲ θόλον—διακοσμημένον σήμερον—καὶ ἔχει εἰς τὰς τρεῖς πλευρὰς τάφους μὲ ἀρκοσόλια· σώζει ἔτι τὴν ὀρθομνηματώσεως καὶ τοιχογραφίῶν καὶ ἐντὸς αὐτοῦ εἶχον ταφῇ χριστιανοὶ μάρτυρες, ὁ Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν Λεωνίδας μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ (ἐν οἷς καὶ γυναῖκες) μαρτυρησάντων ἐν Κορίνθῳ ἐπὶ Δεκίου καὶ ἐν Ἀθήναις ταφέντων, ὡς ἀρχαῖα πηγαὶ ἀναφέρουν, καὶ ἰδίως ὁ Ἀκομινάτος.

Ἐκ τῆς τοιχοδομίας καὶ τῆς τεχνουργίας τοῦ ψηφιδωτοῦ ἡ μεγάλη αὐτὴ Βασιλικὴ τῶν Ἀθηνῶν εἶνε κτίσμα τοῦ τέλους τοῦ Ε' ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ ΣΤ' αἰῶνος μ. Χ. καὶ ἔρχεται τὰ ἐπιχρῶσι φῶς εἰς τὴν ἄγνωστον μέχρι τοῦδε διὰ τὰς Ἀθήνας κατάστασιν τῶν χρόνων ἐκείνων.

Ὁ πρῶν γραμματεὺς τῆς ἐν Ἀλμυρῷ Φιλαρχαίου Ἐταιρείας «Ὁθρυς» κ. Ν. Ι. Γιαννόπουλος ἀνέφερεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1896 ἐπὶ εἰκοσαετίαν διατελέσας γραμματεὺς καὶ ἰδρυτὴς τῆς Ἐταιρείας ταύτης, πλὴν τῶν ἄλλων ἀρχαιοτήτων, συνέλεξε ἰδίους κόποις καὶ δαπάναις περὶ τὰ 40 χειρόγραφα παλαιὰ βιβλία ἐπὶ μεμβράνης ἢ χάρτον (ἀπὸ τοῦ IB'—IH' αἰῶνος συμπεριλαμβανομένου) καὶ ἐντυπα παλαιῶν ἐκδόσεων ἀπὸ τοῦ 1500—1830, ἐπίσης δὲ κατήρτισε καὶ ἐπιστημονικὴν βιβλιοθήκην ὡς παράρτημα τοῦ Μουσείου. Ταῦτα πάντα μὴ παραλαβόντος τοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου διορισμένου ἐμμίσθου ἐπιμελητοῦ διδασκάλου, κατέλει αὐτὸς καὶ ἐξήτησε νὰ παραδῶσῃ ταῦτα εἰς τὸν ἐπιμελητὴν. Τὸ ὕπουργεῖον εἰσέτι δὲν ἀπεφάνθη.

Ὁ αὐτὸς εἶχεν ἀγοράσει ἱκανὰ μολυβδόβουλλα ἐκ Θεσσαλίας. Ἐξήτησεν ἀπὸ τὴν ἀρχαιολ. ὑπηρεσίαν νὰ προσφέρῃ ταῦτα εἰς τὸ Βυζαντινὸν μουσεῖον. Ἀλλ' ἡ ὑπηρεσία ἐσιώπησε καὶ οὕτως ἐπώλησε ταῦτα εἰς γυρολόγους. Μετὰ ταῦτα μεταμεληθεὶς μετέβη εἰς Λάρισαν καὶ ἠγόρασε πάντα, πλὴν ἐνός.

Τὸ Μουσεῖον τοῦ Λαύρου ἐπλουτίσθη ἐσχάτως μὲ ἐν νέον εὐμέγεθες ἀγαλμάτιον, εὐρεθὲν εἰς τὴν Σάχα τῆς Αἰγύπτου. Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο, καίτοι μετρίως τέχνης, εἶνε ἐν τούτοις μεγίστου ἐνδιαφέροντος. Ὑπάρχει, ὡς γράφει ὁ κ. Μισόν, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἡμὶ γύμων ἐκείνων Ἀφροδιτῶν, εἰς τὰς ὁποίας συγκαταλέγεται καὶ τὸ περίφημον ἀγαλμα τοῦ Μπελβεντέρε. Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ χαρακτηρίζει τὸ ἐν λόγῳ ἀγαλμα εἶνε ὅτι οἱ πέπλοι, οἱ ὁποῖοι καλύπτουν τὰ νῶτα τῆς Θεᾶς, εἶνε ἀνασηκωμένοι μέχρι τοῦ ὕψους τῆς κεφαλῆς. Ἡ κεφαλὴ, δυστυχῶς, δὲν διεσώθη καὶ ἐπειδὴ αὕτη φαίνεται ὅτι ἐφέρετο πρὸς τὰ ἐμπρός, προβάλλεται οὕτως ἐν μικρὸν ἀρχαιολογικὸν πρόβλημα, ὅπερ πρὸς τὸ παρὸν παραμένει ἄλυτον.